

længe være forbi, skøndt Berømmelsen er i Flor. Sandheden heraf maa enhver bevidne, der her i Kjøbenhavn har seet og hørt forskjellige Notabiliteter, hvis Navn nød sin fulde Klang i de offentlige Efterretninger, men hvis Præstationer for os afførede sig som i det højeste historisk interessante Reliquier fra en svunden kunstnerisk Livs- og Frødhedsperiode. Det danske Publicum er i Stand til at skjæle mellem virkelig og svunden Dygtighed, mellem Sandhed og Skin, fordi det lever i et langt lykkelige Samvirkningsforhold til og med sit Theater, end saamange af hine Stæders Befolkning, og fremfor Alt end det Publicum, der ikke er stadigt, men er overalt og intetsteds. Melder der sig ved det danske Theater en Kunstner med europæisk Berømmelse og vil tage fast Tjeneste hos os, saa maa han finde sig i, at vi ønske først at forsøge det med ham i nogen Tid, om han og vi kunne holde ud med hinanden; thi da det er os, der vedblivende fra Dag til Dag, fra Aar til Aar skulle være hans Tilhørere, kan det ikke nytte, at han maaskee kunde blænde os en kort Tid, naar det vilde ende med, at vi bleve kjede af hans Præstationer, fordi de omstøder besændtes ikke at være Kjød af vort Kjød eller Blod af vort Blod. Hellere end dette maatte vi da restgnere og søge at trøste os over Savnet af bekjendte Virtuoser og Savnet af Ublandets Misundelse. Og hvad Slags fremmede Virtuoser eller fremmede eminent Kunstnere er det forøvrigt, som vi ved vort Theater kunne have en fornøftig Brug for, naar vi ville holde paa, hvad Theatrets nuværende Bestyrelse ikke agter at fravige, og hvad Commissionens øvrige Medlemmer skulle være de sidste til at fraraade, at det danske Sprog bør være Betingelsen og Grundlaget for vore dramatiske Præstationer? I Skuespillet, som er vort Theaters overveiende Hovedsag, have vi ingen Brug for dem, der ikke kunne tale dansk, og hvilken fremmed europæisk berømt Skuespiller skulde kunne træde op som dansk Skuespiller med en saadan Overlegenhed over vort Theaters Skuespillere, at vi maatte beklage ikke at kunne beholde ham, fordi vor Lov paabød en Prøvetid, og han ikke vilde finde sig i denne? Skulde der aldeles mod Forventning

komme en saadan udmærket Mand, da maatte man hellere, om man vilde, afforte hans Prøvetid ved Lov, ligesom man meddeler Indfødsret ved Lov, end, for et saa aldeles uformodet Tilfælde, undlade at drage en Grændse, som ellers fra saa mange andre Sider er afgavnlig Indflydelse. Ved Operaen kunde Tilfældet noget lettere indtræffe, thi Sangerdygtigheden er i sig ikke saa nøie bundet til Sproget. Men efter vore Forhold kan man ikke lade Sangerdygtigheden alene være nok, og bør heller ikke her tilstede nogen væsentlig Afvigelse fra Reglen om det danske Sprogs Supremati. Heller ikke maa det lades ude af Sigte, at den egentlige, især paa det musikalske og tildeels den ydre sceniske Effect hvilende, saakaldte store Opera ikke hos os har eller vil faae noget egentlig Hjem. Foruden at det nok kunde være nogen Tvivl undergivet, om ikke denne Kunst i den Retning, hvorpaa den i den nyeste Tid er geraadet, tildeels er kommet paa en Afvei, saa er det i al Fald ikke et Gebet, som egner sig for vore Kræfter. Det er derfor ogsaa den nuværende Direktørs visnok velbegrændede Mening, at vort Theater hellere maa begrænde sig og i det Musikalske holde sig mere til det saakaldte Syngespil, i hvilket det Dramatiske spiller en væsentlig Rolle og derfor ogsaa gjør Brugen af Fremmede mere utilstedelig. Blandt Landets egne Børn eller dem, der ere det danske Sprog mægtige, skal der vist vanskelig, uden foregaaende Prøvelse ved det kongelige Theater, kunne fremstaae en saa paalidelig og eminent dramatisk Capacitet, at Theatret maa beklage, ikke strax at kunne give ham kongelig Ansættelse, og man kan i ethvert Tilfælde formeentlig ikke sige, at Noget har Ret til at stille en saadan Fordring om diebliffelig kongelig Ansættelse, naar man med os vil gaae ud fra, at vort Theater ikke skal gruppere sig om enkelte Virtuoser, for hvilke de andre Skuespillere kun skulle være som en Folie, men stræbe efter at frembringe og sikke en gjenneingaaende æsthetisk Dygtighed hos samtlige Skuespillere hver i sit Fag, saa at det kan blive det i det Hele godt fremstillede Skuespil og ikke en enkelt Skuespillers Personlighed, som Interessen hviler paa.